

[Hans Nielsen.]

Jylland, hvilket jeg helt og fuldt kan tiltræde. Men paa samme Dag var der stor Nazi-Fest i Flensborg med Overborgmesteren som fornemste Taler, og medens Indenrigsministeren stod og holdt denne smukke og forsonlige Tale i Tønder, angreb man her Danskerne paa det voldsomste, idet man sagde, de vilde bortrøve tysk Jord, og man svor, at man aldrig vilde glemme, at Danskerne i 1920 marcherede gennem Flensborg i Ledtog med Franskmænd og Englændere. Hverken denne Tale eller andet bør ændre vor Holdning. Sønderjylland er dansk Jord, og paa denne bor et Folk, som er dansk, og som bevarede sit danske Sindelag under 54 Aars Fremmedherredømme. Om disse Landsmænd slaar vi Kreds, og det er kun beklageligt, at det konservative Parti efter sin Genfødselskongress i Odense synes at skulle drive en separat hypernationalistisk Politik.

Da Uroen begyndte ved Grænsen, maatte det glæde enhver Dansk at se, hvorledes den svenske og den norske Presse og Offentlighed løftede sin advarende Røst mod Fredsforstyrrelserne og fremhævede, at den nuværende Grænse er de skandinaviske Landes Grænse imod Syd. Jeg ser, at de Konservative har planlagt et intimt Samarbejde med de andre Landes konservative Partier. Ingen kan have noget derimod; det Parti, jeg tilhører, vil ogsaa pleje intimt Samarbejde med Partifæller i de nævnte Lande. Men mon dette ikke er en alt for snæver Horisont at arbejde under i disse Tider? Forholdene i Europa har formet sig saaledes, at de Ideer og Idealer, der samler de nordiske Folk, kun har Forstaaelse imod Vest, og det forekommer mig derfor, at det vilde være nyttigt at prøve paa baade økonomisk og politisk at udvide det Samarbejde, der finder Sted her i Norden gennem de 3 Kongers Møder og de 3 Landes Regeringers Forhandlinger. Enestaaende er Situationen for saa vidt i Skandinavien, som Danske, Svenskere og Nordmænd hører til samme Folkestamme, og Sprogene er ikke mere forskellige, end at det ene Lands Befolkning med Lethed forstaa det andets. Der er mange mørke Skyer paa Europas Himmel, og selv om alle haaber, at et muligt Uvejr vil gaa uden om de skandinaviske Lande, synes dog Trygheden sikrere, om de skandinaviske Folk rykker endnu tættere sammen i denne Stund, rykker sammen uden Hensyn til Partier og med vore Landes haabefulde Ungdom i Spidsen.

Jeg burde maaske ikke irritere det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, men

det er saa vanskeligt at lade være, fordi det ærede Medlem altid opfordrer dertil. Det ærede Medlem og hans Venner har jo raset paa det voldsomste over det Militærforlig, hvorved man satte Udgifterne ned med 6—7 Mill. Kr. til 35 Mill. Kr.; det var noget nær Landsforræderi og Hærens fatale Ødelæggelse. Hvor forundret bliver jeg derfor ikke ved at læse et Interview med General Lasson i det stokkonservative „Fyns Stiftstidende“. Det hedder allerede i Overskriften: Den danske Hær er teknisk set en af Europas stærkeste. Og derefter udtrykker Generalen sin Glæde over, at vi nu faar en Kvalitetshær i Stedet for en Kvantitetshær med de saakaldte Papirtropper. Han anfører en Række fortræffelige Egenskaber ved Hæren og slutter med at sige: Det er en Ære for mig at kommandere en saadan Hær! I Sandhed, Skæbnen er ikke det konservative Parti gunstig. Nylig tog Direktør Hartz Bladet fra Munden vedrørende Erhvervspolitikken, og nu gør General Lasson Ende paa alle Fortællingerne om Hærens Ødelæggelse.

Da jeg nu er ved Generalerne, maa jeg dvæle et Øjeblik ved en Udtalelse af den kommanderende General og rette en Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister. Det svenske Blad „Dagens Nyheter“ har interviewet Generallejtant With, og denne fremsætter følgende Udtalelse:

„Hærens Befalingsmænd af alle Grader er fuldt vidende om, at de ikke blot har til Opgave at uddanne og lede, men at de ogsaa skal være Ungdomsopdragere. De maa derfor gøre en personlig Indsats ikke alene ved at udvikle den pædagogiske Evne, men endnu mere ved uden Eftergivenesskab at opbygge en Disciplin, som langt fra at bygge paa noget saa skrøbeligt som Frygten for Straf i Stedet bygger paa den folkelige Solidaritetsfølelses sikre Grund.“

Jeg maa sige, at jeg blev overrasket, da jeg læste denne Udtalelse af Generallejtanten. Jeg har selv været Soldat i længst forsvunden Tid, da Jesper Jespersen von Bahnson var øverste Chef her i Landet, og da var det helt andre Instruktioner, der blev givet Hærens Tjenestemænd. Hvad er nu Meningen med Generallejtant Withs Udtalelse? Betyder den blot dette, at de gammelkendte Torturmidler som Bajonettfægtning, Haandvægtsøvelser og tusinde Knæløftninger bandlyses, eller er der et dybere Perspektiv i Generalens Udtalelser? Er Udtalelsen at forstaa saaledes, at Hærens Tjenestemænd nu er blevet saa demokratiske, at de er villige til paa et virkelig folkeligt Grundlag